

téma
ŘEPKA agresivní alergen v české krajině.
EU omezuje biopaliva.

o čem se nepíše
MILOŠ ZEMAN a tajemství
ruského dluhu

téma
TURECKO Referendum v Turecku a dlouhé
prsty prezidenta Erdogana

magazín **ProRock 7**

víme víc, vidíme dál

5/2017

**výměna
PREZIDENTŮ**

TOVÁŘIŠČ ZEMAN

ON-LINE NA: WWW.MAGAZINPROROCK.CZ

ROCK CAFÉ

založeno 1990 P R A H A since 1990

Vaše třetí ucho

Rock Café
Národní 20, 110 00 Praha 1

MAGAZÍN NEJEN O POLITICE

Zachvátí li svět nepravda, která je druhem nerovnováhy, vždy se to promítne do života jedince, společnosti i přírody.

„Největší zlo veřejného života je nepravdivost, neboť nebýt jí, stála by nenávisť, korupce i demagogie tak strašlivě naze před očima všech, že by už ani nebylo nutno ji vyvracet. Říká se, že pravda je jako zlato. Ano, zejména proto, že zlato také neleží na návisi jako husí trus, nýbrž musí se celkem pracně vykopávat nebo rýžovat. I pravda, ať o čemkoliv, se musí s jistým úsilím hledat a vydobývat. Kdybychom se obecně rozhodli nevěřit každému žvástu, přinutili bychom i ty, kdo nejvíc hřeší na lidskou lehkověrnost, aby to začali brát s pravdou trochu vážněji. Království lži není tam, kde se leže, nýbrž kde se lež přijímá.“

Napsal Karel Čapek v jednom ze svých fejetonů v roce 1928. O tom jak důležité je pro náš národ slovo pravda, svědčí i nápis „Pravda vítězí“ na Prezidentské standartě. Naději tomuto sdělení nesebraly ani lži a vraždy prvního dělnického prezidenta Klementa Gottwalda a neublíží jí ani lži a vulgarismy současného prezidenta Miloše Zemana. Pravda je určitě životní postoj, který člověk zastává ve svém životě. Jedním z lidí, který se nebál říkat pravdu, byl nedávno zemřelý kardinál Miloslav Vlk.

Vzpomínka na kardinála Miroslava Vlka

Rozhovorem si v tomto čísle připomínáme smrt tohoto významného kardinála a zásadového muže, odpůrce komunistického režimu. Komunistický režim mu zakázal působit ve funkci kněze, na kterého byl vysvěcen v roce 1968. Proto se musel řadu let žít jako myč oken. Po pádu komunistického režimu byl jmenován českobudějovickým biskupem

a o rok později arcibiskupem pražským a později kardinálem.

Výměna prezidentů

V článku „Miloš Zeman na počátku Babišova podnikatelského rozmachu“ se věnujeme tandemu Zeman Babiš. Oba politiky pojí ekonomická tajemství z dob kdy byl Zeman předseda vlády a Babiš za podivných okolností získával státní majetek. Přestože řada z nás by si přála jiného prezidenta, který by důstojně reprezentoval naši zemi tak Miloš Zeman oznámil, že bude znovu kandidovat. K tomu ho přemluvili oba jeho velcí přátelé Putin a Si Ťin-pching. V rubrice CITÁTY přinášíme výběr prezidentových myšlenek z poslední doby a tak přeci jen doufám, že nás čeká výměna prezidentů.

Demise české vlády

V době uzávěrky tohoto listu oznámil Bohuslav Sobotka, že podá demisi celé vlády. Nevíme jak bude celá kauza pokračovat ale důležité je uvědomit si, že hlavní důvod podání demise jsou daňové podvody Andreje Babiše a ne slabost Sobotky. Aby měl jeho krok smysl musí následovat krok B, kdy se mu podaří z podvodů Babiše usvědčit.

Michael Pánek

Zastupitel a předseda Finančního výboru
Středočeského kraje
Vydavatel Magazínu ProRock

magazín ProRock

Region Divadlo	4
Zprávy se Středočeského kraje ÚDRŽBA SILNIC	5
Kázat vodu, pít víno Babiš by měl vybírat daně u svých firem a neotravovat živnostníky	6
Řepka AGRESIVNÍ ALERGEN V ČESKÉ KRAJINĚ	8
Úvaha Česko – váhavý a líknavý Spojenec	10
Téma MILOŠ ZEMAN NA POČÁTKU BABIŠOVA PODNIKATELSKÉHO ROZMACHU	12
Krátké zprávy Kolik bere Jaroslav Faltýnek - rekordní sběrač funkcí?	14
CITÁTY	16
Téma SÍLA POHLEDU NA SMRT	19
O čem se nepíše TAJEMSTVÍ RUSKÉHO DLUHU DOJEDNANÉHO ZEMANEM	20
Rozhovor S KARDINÁLEM VLKEM	22
Téma Referendum v Turecku a dlouhé prsty prezidenta Erdogana	24

DVAKRÁT MĚŘ – JEDNOU ŘEŽ

Členové Dobřichovické divadelní společnosti letos pocítili potřebu změřit své herecké síly na dvou krajských přehlídkách. Bylo to pro ně velmi prospěšné, přínosné a poučné. Na postupové přehlídce amatérských divadelních souborů Wintrův Rakovník 2017 uvedl náš soubor „Brouka v hlavě“ hned první den přehlídky 16. 3. 2017. Po představení se porotci asi hodně bavili „na náš účet“ a pak nastalo veřejné hodnocení v předzáří divadla. Měli jsme trému (jako u písemky), ale celkový dojem z výroků a dobře míněných rad poroty byl dobrý. Domů jsme odjížděli spokojeni z dobře odvedené práce.

Ještě spokojenější jsme byli po vyhlášení výsledků přehlídky a předávání cen. Náš spolek získal **cenu za:**

herecký výkon - Karel Král
herecký výkon - Jiří Šafránek

čestná uznání za:

režii - Petr Říha
herecký výkon - Hedvika Hájková
herecký výkon - Jana Kroupová
herecký výkon - Petr Bendl
inscenaci hry-soubor DDS

A navíc, byli jsme, jako jeden ze tří souborů, doporučení k dalšímu výběru na účast na národní přehlídce ve Volyni. Následovala druhá možnost – další krajská postupová přehlídka v Sadské. Opět jsme hráli hned první den a zahajovali tak již 19. ročník Klicperových divadelních dnů naším „Broukem v hlavě“. Situační komedie G.Feydeaua hrajeme často a rádi, v souboru máme dobré typy herců a hereček, takže režisér Petr Říha má „lehkou ruku“. Tuto hru ještě navíc vyšperkoval svůdnými a krásnými společníky od „Něžné kočičky“ – nejedno oko divákovo se zalesklo... Porota nám byla opět velmi nakloněna, což se projevilo především při předávání cen. Získali jsme celkem **čtyři hlavní**

Principál Dobřichovické divadelní společnosti Petr Říha se svojí manželkou Alenkou přebírají v Sadské zatím nejvýznamnější ocenění DDS

ceny a to za:

režii - Petr Říha
herecký výkon - Karel Král
herecký výkon - Jiří Šafránek
inscenaci hry - soubor DDS

čestné uznání za:

herecký výkon - Petr Bendl
Ale to hlavní a pro nás nejdůležitější je, že jsme byli přímo nominováni s „Broukem v hlavě“ na národní přehlídku Krakonošův divadelní podzim 2017 do Vysokého nad Jizerou. Vloni jsme tam hráli „Mátový nebo citron“ a věříme, že jsme se tím

dobře zapsali do povědomí diváků i vysoké poroty. Dosáhli jsme zatím nejlepšího výsledku v dosavadní historii spolku a jsme pro letošní rok nejlepším venkovským divadelním amatérským souborem Středočeského kraje. Nezbývá nám než doufat v úspěch i na národní přehlídce venkovských divadelních souborů a hrdě reprezentovat náš kraj. Bude nám ctí. ■

📷 Michal Němeček
TXT Alenka Říhová

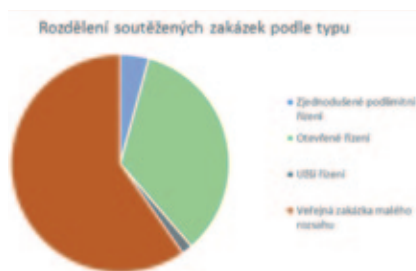
KRAJSKÁ SPRÁVA A ÚDRŽBA SILNIC – MÍSTO KDE SE DAJÍ UŠETŘIT DESÍTKY MILIÓŇŮ.

Během svého dvanáctiletého působení v roli starosty Dobřichovic jsem se často potýkal s nekvalitní prací Krajské správy a údržby silnic (KSÚS). Jejich opravy prováděné nasypáním asfaltem uplácáním lopatou mě dováděly k zoufalství. Také zimní a letní údržba krajských silnic byla prováděna mírně řečeno zřídkka. Nejčastější argument na naše výtky byl, že KSÚS má na vše málo peněz. Na druhou stranu se v kuloárech hovořilo o tom, že pro KSÚS mohou dělat jen vyvolené firmy, a že výběrová řízení jsou určena jen pro úzký okruh vybraných firem. Proto jsem uvítal, když jsem byl nedávno jako předseda Finančního výboru Středočeského kraje pověřen kontrolou této organizace, zejména hospodárnosti u zadávání veřejných zakázek. A výsledek šetření? V hospodaření KSÚS vznikají ročně pravděpodobně škody ve výši cca 200 mil Kč. Jak je to možné?

Předané účetní výkazy a přehledy výběrových řízení působí dojmem, že zakázky jsou zde pravděpodobně záměrně děleny, tak aby se mohly soutěžit v režimu VZMR (veřejná zakázka malého rozsahu). Tento režim umožňuje, že zadavatel může obzvláště pouze 5 vybraných firem a jiné firmy se v podstatě už soutěže nemohou účastnit. Režim VZMR je sice naprosto legální ale je podezřelý, když se úspory oproti odhadovaným cenám pohybují jen okolo 2 %. Úspora při nedávné otevřené soutěži Středočeského kraje u zakázky Opravy silnice II. třídy v Černošicích, byla 48 %. To je obrovský rozdíl v úsporách.

Aby se daly soutěžit i větší akce v režimu VZMR, dochází pravděpodobně k účelovému dělení větších zakázek na menší. **Příkladem podezřelého dělení jsou např. 4 zakázky za ledna letošního**

roku s názvem Síť silnic II. a III. třídy – Obnova VDZ (Vodorovného značení) v celkové hodnotě 24 mil Kč. Pokud by se vypsala jedna otevřená veřejná soutěž s odhadní cenou ve výši 24 mil, mohly by nabídku podat nejen přímo vyzvané firmy ale i řada dalších firem. KSÚS však vypsala 4 soutěže s odhadní cenou stejnou ve všech čtyřech případech ve výši 5 981 512,-. (Max. cena pro VZMR u stavebních prací je 6,0 mil). Nabídky podaly často stejné firmy. **Úspora u těchto čtyř zakázek byla 2 % z odhadní ceny.**

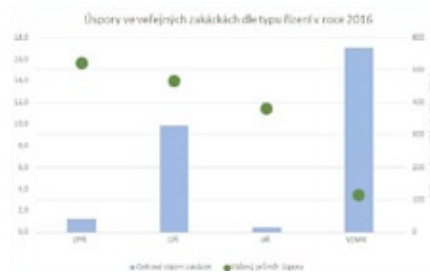
Graf: Četnost veřejných zakázek dle očekávaných cen - dělení veřejných zakázek pod limity.

Další věcí, která si zaslouhuje pozornost je fakt, že z celkového objemu 5,5 mld, byly 3 mld vyplaceny jen 7 firmám, z celkového počtu 621 fakturujících firem. Některé z těchto firem jsou navíc majetkově a personálně propojené.

Důležitou okolností, která umožňovala a umožňuje nehospodárné jednání KSÚS jsou velmi řídké a minimální kontroly ze strany Středočeského kraje. Většinou jen jednou za dva roky a trvají dva až tři dny. To je vzhledem ke kontrolované roční sumě 1,8 mld velmi málo.

Vzhledem k těmto okolnostem navrhuji, aby Středočeský kraj nechal vypracovat

v KSÚS velmi podrobný audit jednou ze čtveřice renomovaných auditorských firem Deloitte, EY, KPMG a PWC, a dále aby vybraný zpracovatel tohoto auditu navrhl i opatření, která okamžitě zamezí nehospodárnému jednání. Je také potřeba změnit četnost a způsob kontroly hospodaření této příspěvkové

Graf: Rozdělení objemu soutěžných zakázek podle typu

organizace Středočeského kraje. Věřím, že pokud se přistoupí k požadovaným opatřením, pomůže to k úsporám ve výši 200 mil ročně a ke zkvalitnění stavu středočeských silnic. ■

TXT Michael Pánek,
předseda finančního výboru

KÁZAT VODU, PÍT VÍNO

BABIŠ BY MĚL VYBÍRAT DANĚ U SVÝCH FIREM A NEOTRAVOVAT ŽIVNOSTNÍKY

Motto: Pokud by hospody platily daně stejně jako Babišovy firmy, zaplatily by na daních 18 korun ročně. Navrhují zavést paušální daň z každé hospody 20 Kč ročně a EET se může zrušit....

Výsledky elektronické evidence tržeb (EET), kterou prosadil ministr financí Andrej Babiš, jsou tristní. Výběr daní se po odečtení vlivu ekonomického růstu nezvýšil, zato se však mnozí drobní podnikatelé rozhodli ukončit svoji živnost. V řadě vesnic skončí hospody, protože mnozí hostinští, a často starší lidé si nemohou dovolit pořídit drahý přístroj s tiskárnou, měsíčně platit za internet, software, aktualizace a opravy.

Ti lidé si za těch pár piv, co vytočí, vydělají málo peněz a jednoduše si nesmysl zvaný EET nemohou dovolit. A proto svůj podnik zavřou. Pro místní lidi je to často jediná možnost, kde se scházejí, popovídat si, být zkrátka ve společnosti a o tu nyní přijdou. A jestliže hostinský nenajde novou práci, a v některých venkovských oblastech je to i v současné době problém, tak půjde na Úřad práce a přihlásí se jako nezaměstnaný. Stát mu tak bude vyplácet podporu v nezaměstnanosti, sociální a zdravotní pojištění, a případně i sociální dávky.

Jenomže, i kdyby si EET venkovský hospodský pořídil, tak jeho přínos bude sporný. Myslím si, že stát by měl drobné živnostníky podporovat a ne jim házet klacky pod nohy v podobě EET a dalších omezení. Podnikání by mělo být jednoduché a nemělo by zájemce odrazovat složitou byrokratickou procedurou. Jedním z faktorů, které také vedou některé živnostníky k ukončení činnosti, je hranice, při které se podnikatel stává plátcem DPH. Řada z nich je pak nucena odvádět DPH, i když firma prodělává. Tato hranice by měla být zvýšena na minimálně dva miliony korun.

Velké daně jsou u velkých firem. Pokud by tedy stát chtěl zlepšit výběr daní, tak by se měl věnovat spíše velkým hráčům a ne drobným živnostníkům. Když se například podíváme na jednu z mnoha

firem Andreje Babiše, zjistíme, že zde je daleko větší prostor pro lepší výběr daní.

Babišův PREOL se v posledních třech letech stal jedním z hlavních dodavatelů bionafty pro Čepro, které je ovládané ministerstvem financí. Tržby PREOLU dosáhly v roce 2015 výše 6,4 miliardy korun. Na dani z příjmu ovšem PREOL odvedl státu pouhých 363 000 Kč. Pokud provedeme jednoduché srovnání s vesnickou hospodou, jejíž roční tržby budou 320 000 Kč, pak by podle daňového modelu Babišova PREOLU měla hospoda odvést na dani z příjmu pouhých 18 Kč. Neměla by se Finanční správa a ministerstvo financí zaměřit spíše na takového firmy? Měla! Ale to by jí nesměl řídit majitel těchto firem. ■

Michael Pánek

*Zastupitel a předseda Finančního výboru Středočeského kraje
Vydavatel Magazínu ProRock*

SLOUPEK KARLA STEIGERWALDA FINTY ANDREJE BABIŠE: OŠULIT, OKLAMAT A VYUŽÍT

Kalousek měl díru v zákoně a machinace s dotacemi EU pro Čapí hnízdo nejsou nic nezákonného. Stejně tak finty s dluhopisy Agrofertu, které vydal Babiš pro Babiše. Tak se brání ministr financí, předseda strany, bezvědomý agent StB Babiš. Jsou-li či ne tyto finty nezákonné, ať zkoumají povolání. Laik, volič, občan si všimne, co mají společného: ošulit, uvést v omyl, oklamat a využít.

Získat na úkor malých firem, na které dotace nezbyla, ušetřit daně na úkor těch, kdo je platí. Trestné to možná není, nemravné ano. Kdyby Babiš věděl, jaký smysl má služba veřejnosti, věděl by, že nemravný politik se té službě má vyhnout už jen z toho důvodu, že dává vzor i návod občanům, jak oblafnout stát i jiné občany.

A občan, který má tak málo bystrosti a inteligence, že spolupracuje s StB nevědomky, se nemá do politiky pouštět. Riskuje, že by se v ní mohl nevědomky dopustit opět něčeho nepěkného. Je vyšší princip mravní a je nižší princip mravní. Tato poznámka bohužel neplatí. Takto se u nás politika nechápe. Chápe se opačně: kdo umí ošulit, vymyslet fintu, jak něco obejít, uvést v omyl, nerozpoznat (prý) vlastní spolupráci s StB, oklamat občany i stát, ten je pro politiku pravým pokladem. V jednom Babišovi křivdíme. Je inteligentní a chytrý. Rozpoznat, co je spolupráce s StB, určitě hravě dokázal.

Dnes už jen vtipy jsou moudré. Říká estébák druhým dvěma: „Chcete být bohatí a čestní? Dosvědčte mi, že jsem s vámi v StB nebyl. Já vám to také dosvědčím.“

txt Karel Steigerwald
Převzato z časopisu REFLEX

ŘEPKA – AGRESIVNÍ ALERGEN V ČESKÉ KRAJINĚ

EU OMEZUJE BIOPALIVA, MY JSME SI NAŘÍZENÍ DOBROVOLNĚ PRODLOUŽILI

Z hlediska výnosů z hektaru je nejméně výhodnější osázet pole řepkou vždy jednou za čtyři roky. Takto vypadala pole kolem Dobřichovic a Karlíka v roce 2015. Můžeme se tedy těšit za dva roky opět na alergie, špinavá okna a žlutá auta. Každé jaro tak již při příletu ze zahraničí můžeme z letadla vidět, jak přilétáme z normálních zemědělských oblastí Německa či Rakouska do žluté České republiky. Toto řepkové šílenství je produktem poslední doby. Řepka je totiž jedním ze základních materiálů pro výrobu biopaliv. A největším pěstitelem řepky jsou firmy Andreje Babiše s podílem trhu více než 50 %.

Členské státy EU se před časem dohodly na tom, že zajistí 10% podíl biopaliv v dopravě. Ekologický přínos biopaliv se však ukázal jako sporný a tak státy EU od podpory biopaliv ustupují a postupně snižují jejich podíl v dopravě z původních 10 % na 5 %. V rozporu s tímto trendem připravil v roce 2015 Andrej Babiš s Mariánem Jurečkou nový zákon, kterým si jako Češi sami nakazujeme držet se původního 10% podílu biopaliv až do roku 2020. Místo abychom se po roce 2015 dočkali postupného snižování rozlohy žlutých lánů, musíme se smířit s každoroční žlutou záplavou až do roku 2020. A musíme doufat, že Andrej Babiš neprosadí v roce 2020 další prodloužení tohoto řepkového zákona. ■

📷 Petr Kubín
TXT Michael Pánek

Dobřichovice a Karlík se před časem ocitly zcela v obklíčení žlutých polí řepky olejky.

ČESKO – VÁHAVÝ A LIKNAVÝ SPOJENEC

Česko samo sebe vmanévrovalo do situace, kdy mu už západní svět nevěří. Ani na jednoduchou otázku: „Jste s Ruskem a Asadem, nebo s NATO?“ neumí dát jednoznačnou odpověď. Sami se hrneme do země nikoho, mezi Ukrajinu a Bělorusko.

Naše liknavé postoje vůči Západu jsou známé nám i světu již delší dobu. Kdysi, když se před lety začaly projevovat, mohly být považovány za roztomilou klukovinu, takové popichování či škádlení, které je víceméně neškodné.

Například do EU země vstupovala s nadšením (a velkou podporou veřejnosti), po několika letech pak začala kverulovat, couvat a teď se skoro tváříme, že do EU ani do NATO nepatříme nebo patřit nechceme. Naši nejvyšší představitelé zvolili levnou strategii – zásluhy za dobré věci si přivlastňují, věci nepopulární svalují na EU.

Když například prezident mluví o Evropě či jiných částech světa, neobejde se to bez pošklebků, škarohlídství či rovnou urážek. Jako bychom my Češi pobrali všechnu moudrost a všichni kolem byli blbci. Což trochu připomíná situaci člověka, který jede na dálnici v protisměru, a když mu žena volá, aby si dával pozor, že v rádiu varovali před jedním bláznem, který jede v protisměru, odpoví: „Jak jeden? Tady se zbláznili všichni!“

Jenže legrace stranou, naše chování již dávno není vnímáno jako oprávněná kritika nebo třeba jen klukovina.

Po leteckém zásahu Spojených států v Sýrii nastal den, kdy se nás naši spojenci zeptali: Tak na čí jste straně? A my jsme téměř nedokázali odpovědět.

Jeden z hlavních imperativů polistopadového vývoje byl: Pryč ze země nikoho. K tomu se upínala veškerá snaha diplomatická, politická i hospodářská. A skutečně se to povedlo, byli jsme první zemí OECD, byli jsme v prvních vlnách rozšiřování NATO i EU a byli jsme na to hrdí. Chtěli jsme pryč z Východu a patřit na Západ, protože není třeba vysokých škol na to, aby člověk tušil, co se tak asi může stát se státem, který spočívá v zemi nikoho příliš dlouho. Stačí se podívat na Ukrajinu či Bělorusko.

Kdyby se, nedej bože!, strhla kvůli Sýrii válka, přestává být jasné, na čí straně bychom se ocitli. Spočtete si, s kolika evropskými či americkými postoji kdy souhlasili prezidentové Klaus či Zeman nebo kdy naposledy nějakou evropskou myšlenku či nápad pochválili nebo se podíleli na hledání řešení.

Bohužel toho moc nenajdete, téměř veškerá stanoviska jsou posměšně negativní. A naopak: zkuste si vybavit situaci, kdy se Klaus nebo Zeman odchýlili v nějaké důležité otázce od názorové linie Kremlu. Takže se teď kdysi nesmiřitelní sokové předbíhají ve chvále a obdivu Putina a komunistické Číny, EU naopak spílají.

Situace je o to pozoruhodnější, že oba tito politici byli kdysi realističtí, prozápadní, proameričtí a protržní, proevropští. Ani jeden ve své prezidentské kampani nesliboval, že bude papouškovat Putina a torpédovat Evropu. Přesto se to stalo. Jejich názorová korouhvička (přitom oba tvrdí, jak jsou konzistentní) jako by korespondovala s letargií, která postupně společnost ovládla. Dnes je v podobné situaci Polsko a Maďarsko, ale nemylme se, my jsme byli první.

Naše lavírování znamená, že se svépomocně, pomalu, ale jistě

posouváme zpět do země nikoho. Jestli za to může ruská propaganda, snahy prezidenta Zemana a Klause, únava z Evropy, vábničky ruských a čínských investic, na které jsme skočili, hospodářské či jiné krize, které nás přistihly nepřipravené, nebo absence obecných hodnot, postmoderna, která trvá příliš dlouho... teď nemá cenu rozebírat.

Důležité je, že všechny tyto abstraktní oblasti se mohou hořce zkonkretizovat během několika dní. Až se nás svět znovu zeptá: Na čí jste tedy straně? S Ruskem (a tedy s Asadem), nebo s NATO? Otázka jednoduchá jako facka, a přesto jsme se vmanévrovali do bodu, kde se - čtvrt století po revoluci! - dá očekávat nejednoznačná či přinejmenším váhavá odpověď. Prezident bude zřejmě tvrdit něco jiného než vláda, politici se budou dohadovat. A i když naše odpověď nakonec zřejmě bude, že jsme na straně NATO, dál budeme považováni za nespolehlivého, liknavého spojence, který tak úplně neví, kam patří. A to si toho od nás, země Václava Havla, kdysi Evropa i Amerika tolik slibovaly ve smyslu nových myšlenek, kterými by se mohl náš zmítaný světadíl inspirovat. Co jsme předvedli místo toho, se mi nedaří (slušně) pojmenovat. ■

Facebook

TXT Tomáš Sedláček

POEZIE FRANCOIS VILLON

*Znám sny, co dělají noci kratší
Znám lidi bludem zmámené,
Znám ty, co na ně vždycky stačí,
Znám cokoli, jen sebe ne*

*Znám svět, ač bych ho neznal radši,
Znám věci stejné, neměnné,
Znám smrt, co nás ke zdi tlačí,
Znám cokoli, jen sebe ne.*

François Villon (1429/1431 Paříž – 1463 či později) byl francouzský básník. Jeho pravé jméno bylo François de Montcorbier nebo François des Loges[] (jméno Villon převzal od pařížského kaplana Guillaumea de Villon, nejspíš z vděčnosti).

MILOŠ ZEMAN NA POČÁTKU BABIŠOVA PODNIKATELSKÉHO ROZMACHU

Andrej Babiš si čas na nedávné jednání sněmovny probírající jeho podezřelé finanční operace nenašel. Při sněmovním hlasování o usnesení vyzývajícím jej k vyvrácení pochybností z krácení daní dostal do izolace. Okamžitě mu přispěchal však na pomoc prezident Miloš Zeman, který se nikoli poprvé rozhodl tahat za oligarchu horké kaštany z ohně. Za Babiše se postavil už před rokem, kdy kulminovala podobně žhavá kauza Čapí hnízdo.

Prezident se k aktuálnímu problému následně vyslovil v TV Barrandov: „Je naprostá drzost zahrnout na program sněmovny bod, že se dopouštím daňových podvodů,“ řekl by prý, pokud by se octl v Babišově roli při jednání komory. „Poslanci na jedné i druhé

straně tady předvádějí tyjátr, hodiny žvaní a leží tam zákony, které by se daly projednat,“ dodal totožnou rétorikou. Naznačil, že by mohly nastat potíže s Babišovým odvoláním z vlády. Ministr financí se za tuto podporu krátce poté revanšoval. V rozhovoru pro Právo (18. 3. 2017) zpochybnil, že by hnutí ANO mohlo postavit svého kandidáta do prezidentské volby. Martina Stropnického, kterého dosud periodicky zmiňoval, by nenavrhl a finančně by prezidentskou kampaň nepodpořil. „Zeman je jasný favorit. Žádný jiný tak silný kandidát tady není a upřímně nevidím nikoho, kdo by ho porazil.“ zdůvodnil svůj další názorový veletoč.

Nevýhodný prodej Unipetrolu
Pragmatická blízkost obou politiků má

hlubší kořeny. Zasahuje do období, kdy začali podnikatelsky expandovat „noví manažeři“ napojení na strukturu vládnoucí sociální demokracie. O vzestupu nejbohatšího Slováka pojednávala i reportáž České televize „Česko-slovenský sen“ redaktorů Jiřího Hynka a Lucie Vopálenkové z tehdejšího cyklu Fakta (28. 1. 2002).

Byla to éra privatizace velkých průmyslových kolosů, z nichž některé vyšetřovala policie. Mimořádnou pozornost vzbudil zlomový prodej Unipetrolu, který proběhl ve dvou fázích. O té první referovala Česká televize.

„Česká vláda na konci roku rozhodla o privatizaci Unipetrolu. Státní podíl získala společnost Agrofert Holding, která patří podnikateli Andreji Babišovi a švýcarské firmě Ameropa. Andrej Babiš se tak stává jedním z nejmocnějších mužů českého průmyslu. Až v posledním roce se začaly v tisku objevovat titulky jako „Richelieu české chemie“, „Magnát“ nebo „Nejsem Junek. Takže kdo je vlastně Andrej Babiš?“ ptají se v úvodu autoři reportáže.

Rozhodnutí o privatizaci Unipetrolu padlo v polovině prosince 2001. Vláda jej prodala za necelých 12 miliard korun, když neuspěla například britská společnost Rotch Energy, která nabízela téměř o 3 miliardy více.

Prodej kritizovali i někteří členové vlády, zejména tehdejší ministr financí Pavel Mertlík. „Já si myslím, že ten tendr byl

od začátku špatně organizován a jeho výsledek je smutným potvrzením toho, že ekonomičtí analytici měli pravdu, když říkali, že se najde velmi málo světových firem, které budou mít zájem o Unipetrol jako celek. To se bohužel nestalo a výsledkem je velmi nízká cena, kterou vláda dostala," sdělil pro Fakta.

Autoři už tehdy poukazovali i na to, že Agrofert nemá vyjasněné financování. „O jedenácti miliardách korun na zaplacení Unipetrolu Andrej Babiš zatím vyjednává.“ Tyto pochybnosti se následně potvrdily.

Babišovo podnikání se těšilo podpoře tehdejší Zemanovy vlády

Reportáž zdůrazňuje, že podnikání Andreje Babiše se těší podpoře české vlády. „To dokazuje nejen současná privatizace Unipetrolu, ale i prodej chemického gigantu Aliachem v roce 2000. O firmu měla zájem Konsolidační banka. Ta chtěla firmu oddlužit a následně prodat silnému zahraničnímu zájemci.“

Prodej znovu zpochybnil Pavel Mertlík: „Tehdy došlo na jednání vlády k situaci, že tento návrh, který vypadal vcelku bezesporně a neměl jsem žádné signály, že by proti němu byla nějaká opozice, odpovídal podobnému postupu, jaký předtím Konsolidační banka použila v řadě jiných podniků, tak se proti němu postavil pan ministr Grégr, který prosadil zákaz Konsolidační bance, aby se dál účastnila tohoto tendru.“

Aliachem nakonec vláda prodala Babišově Agrohemii. „Andrej Babiš přiznává známost s poradcem premiéra Miroslavem Šloufem,“ dodávají autoři. Majitel Agrofertu osobní známost potvrdil, jen prý neví, jak by jej měl Šlouf podporovat. Samotný Šlouf si však později veřejně postěžoval, že mu Andrej Babiš dluží desítky milionů korun. Za co asi?

Co dodat k privatizaci Unipetrolu? V lednu 1999 Zemanova vláda provedla čistku v tomto tehdy státem většinově vlastněném holdingu. Veškeré indicie

nasvědčovaly tomu, že Andrej Babiš už tehdy neseděl s rukama v klíně. Novým generálním ředitelem Unipetrolu se stal Pavel Švarc, který do té doby vedl Lovochemii z holdingu Agrofert.

Hlavní spojence Babiš získal zejména v ministroví průmyslu a obchodu Miroslavu Grégrovi a jeho pravé ruce, náměstkyni Miladě Vlasákové, která se stala předsedkyní dozorčí rady Unipetrolu. Výborné vztahy měl i s premiérem Milošem Zemanem. Už v té době spekovalo o tom, že Babiš může petrochemický gigant ovládnout. O tom svědčil následující bleskurychlý vývoj. Kromě Švarce se členy představenstva Unipetrolu stali další tři lidé spjatí s Agrofertem: Jan Landa, Václav Příbyl a Miroslav Kuliha. Babiš roli „loutkáře“ pochopitelně odmítal.

Stát na obchodech s Agrofertem prodělá

Ve veřejném prostoru se tehdy vznášely otazníky, proč se ve vedení Unipetrolu objevili Babišovi lidé. Jednak se chystala jeho privatizace, ale vliv mohly mít i obchodní důvody. „Kouzlo Babišova úspěchu je v provázanosti firem v Agrofertu a Unipetrolu. Chemičky si vzájemně dodávají produkty, takže je možné snížit cenu produktů státních firem dodávaných pro Agrofert. Prodělá jenom stát,“ řekl tehdy týdeníku Respekt zdroj, který předtím pracoval v Babišových firmách.

Jisté je, že když Zemanova vláda rozhodla o prodeji Unipetrolu Agrofertu, ignorovala doporučení privatizační komise, která vybrala cenově výhodnější konkurenční nabídku britské společnosti Rotch Energy. Vláda toto rozhodnutí zdůvodňovala upřednostněním „české cesty“. Tu přitom kromě Grégra veřejně podporovali i Babiš a Švarc.

Analytici byli rozhodnutím vlády překvapeni, zatímco finanční trh reagoval jednoznačně propadem akcií Unipetrolu. Už tehdy se hovořilo o netransparentnosti nového vlastníka. Tato nedůvěra se později ukázala jako

oprávněná. Babiš otálel se zaplacením, ze slibované spolupráce se zahraničními investory sešlo. V červnu 2002 pronikly na veřejnost první informace, že se v české petrochemii schyluje k velké ostudě a s Babišovým zájmem koupit Unipetrol to nebude tak horké. Skutečně se krátce nato potvrdily a z prodeje téhož roku sešlo. Zůstávají jen nevyjasněné spekulace, nakolik mohl Agrofert z propojení s Unipetrolek ekonomicky vytežit.

Mám dobré právníky

Ani druhý prodej Unipetrolu, tentokrát v režii Stanislava Grosse a opět Andreje Babiše polské společnosti PKN Orlen, neproběhl bez problémů. Vyšetřovala jej polská prokuratura kvůli podezření z rozsáhlé korupce, a polská parlamentní vyšetřovací komise. Ale to už je jiný příběh.

Reportáž České televize končí Babišovou výhrůžkou redaktorům pořadu Fakta: „Už jste mě natočili, dejte mi pokoj už, těšilo mě. A jestli tam napíšete nějaké sračky, tak mám dobré právníky.“

Nepřipomíná to něco? Několik let poté, před několika týdny šéf hnutí ANO tyto výhrůžky realizoval. K nátlaku na Českou televizi použil Radu pro rozhlasové a televizní vysílání, ovšem skandální je zejména skutečnost, že z pozice místopředsedy vlády. Doba se mění, minulost s mnoha otazníky kolem Babišova podnikání však zůstává. ■

Jiří Sezemský
komentátor deníku FORUM 24

FBI I NSA TRVAJÍ NA TOM, ŽE RUSOVÉ ÚTOČILI NA CLINTONOVOU

Americký Federální úřad pro vyšetřování (FBI) a Národní agentura pro bezpečnost (NSA) jsou nadále přesvědčeny, že Rusko se před loňskými volbami pokoušelo poškodit demokratickou kandidátku Hillary Clintonovou a dopomoci ke zvolení jejímu republikánskému sokovi Donaldu Trumpovi. Během slyšení v Kongresu to dnes uvedli šéfové FBI James Comey a NSA Mike Rogers. FBI podle Comeyho stále prověřuje nejen možné snahy ruské vlády ovlivnit volby, ale také vazby mezi Moskvou a týmem prezidenta Trumpa.

převzato z týdeníku EURO

STALIN NENÍ RYBAKOV

„Josif Vissarionovič Stalin kdysi říkal: ‚Jest člověk, jest problema. Nět člověka, nět problémy.‘ No a nechal toho člověka popravít a problémy se vyřešily. Je to zajímavá metoda, ale v desetimilionové zemi by vedla velice rychle k prudkému úbytku obyvatel.“ Citoval masového vraha Stalina ve svém projevu prezident ČR Miloš Zeman při setkání s hejtmánem Olomouckého kraje v Olomouci 20. března 2017. Opomeňme to, že tento nechutný výrok nepronesl Stalin ale ve své tvůrčí fantazii mu ho přiřkl ruský autor Anatolij Naumovič Rybakov ve své trilogii Děti Arbatu. Nicméně prezident by neměl (ani chybně) citovat obdivné masové vrahy.

Je to podobné jako před časem s větou „Nemůžeme-li zpívat s anděly, musíme výt s vlky“, kterou podle pana prezidenta napsal Ferdinand Peroutka. Nenapsal. Ve svém článku ji použil novinář Jan Stránský pod pseudonymem Petr Bílý, jak fotokopii doložil MUDr. Martin Stránský, pravnucek Adolfa Stránského, zakladatele Lidových novin. Miloš Zeman se zlatoústým Ovčáčkem ovšem stále trvá svém. Byl to Peroutka a byl a byl. Co jsou nějaké důkazy proti slovu hlavy státu, no ne?

KOLIK BERE JAROSLAV FALTÝNEK - REKORDNÍ SBĚRAČ FUNKCÍ?

Není to tak dávno, co se Lidové noviny pohoršeně pozastavovaly nad tím, že Jiří Čunek zastává tři funkce najednou. Ten je ale úplný břídiel proti úplnému rekordmanovi z vedení ANO Jaroslavu Faltýnkovi. 21 funkcí... Jak to ten člověk stíhá? No prostě asi maká... Za každou funkci výplata a za každou přidělenou dotaci do AGROFERTU odměna... asi se ten člověk nějak užívá, aby nestrádal. Kolik dohromady bere tento politik, podnikatel, ředitel, člen mnoha komisí se ale asi nikdy nedozvíme.

1. Místopředseda hnutí ANO
2. Předseda poslaneckého klubu hnutí ANO
3. Předseda zemědělského výboru sněmovny
4. Člen organizačního výboru sněmovny
5. Člen představenstva Agrární komory
6. Člen představenstva a. s. Agrofert
7. Člen představenstva ZZN Pelhřimov
8. Člen představenstva spol. Olma
9. Člen představenstva spol. Agrotec
10. Člen představenstva společnosti Oseva
11. Člen představenstva Zemědělské akciové společnosti Březno
12. Člen představenstva společnosti Agries
13. Zastupitel města Prostějov
14. Předseda bytové komise zastupitelstva města Prostějov
15. Člen představenstva Vodovodů a kanalizací Prostějov
16. Člen dozorčí rady spol. Moravská vodárenská
17. Člen dozorčí rady spol. A.S.A. TS Prostějov
18. Člen dozorčí rady obchodní spol. Navos
19. Předseda sdružení Agrární iniciativa
20. Představitel Konsorcia nevládních organizací
21. Člen představenstva Potravinářské komory

A NENÍ GENTLEMAN JAKO GENTLEMAN

Miloš Zeman také nadále, i přes nedůstojný soudní spor s Peroutkovou vnučkou, trvá na tom, že článek „Hitler je gentleman“ existuje a jeho autorem je opět Peroutka. Nu, což o to, historik Jan Galandauer nedávno přišel s překvapivou zprávou, že článek s titulkem „Hitler-gentleman“ skutečně existuje. A dokonce je i vlevo dole. Při pátrání po něčem jiném na něj badatel zcela náhodně narazil v Národním archivu. Článek ovšem nevyšel v *Přítomnosti*, nýbrž v *Rudém právu* – a hlavně ho nenapsal Peroutka. Ovčáček přesto stále hledá a hledá a hledá, protože napsal, napsal a napsal.

Není nad to mít hlavu státu, která co řekne, to sedí. A pokud to nesejí tak nám „pravdu“ řekne bývalý komunistický novinář Jiří Ovčáček.

Michael Pánek

AGRODOTACE 2015: DESETKRÁT VÍC PRO BABIŠE

Vstup Andreje Babiše do politiky se Agrofertu vyplatil. Není o tom pochyb od chvíle, co byly zveřejněny výsledky prvního kola Programu rozvoje venkova v roce 2015. Babišův koncern získal přes 600 milionů dotací, skoro desetinu částky, kterou ministr zemědělství Marian Jurečka loni všem zemědělcům rozdělil. Také jde o desetkrát vyšší peníze, než které byl Agrofert zvyklý inkasovat z venkovského programu v minulých letech.

600 milionů korun je částka, kterou občan s průměrnou mzdou vydělá za dva tisíce let. Anebo jde o hodnotu hypoték, jež tři sta lépe situovaných rodin splácí se sebezapřením celý život. Přesto jeden člověk získal tuto částku během jediného okamžiku. Unikátní data Týdeníku Echo ukazují, že se to stalo 29. října 2015, když Státní zemědělský a intervenční fond (SZIF) schvaloval žádosti o dotace z Programu rozvoje venkova. Celkem třiatřicet úspěšných žádostí poslal Agrofert, který patří ministru financí Andreji Babišovi.

Pro manažery Agrofertu to musel být jeden z nejšťastnějších okamžiků v kariéře. Za zemědělské projekty dosud jejich holding pobíral řádově nižší částky, třeba za léta 2012–14 dostali dohromady pouze 190 milionů. A teď najednou třikrát větší sumu.

Týdeník Echo získal od zemědělského fondu informace o projektech, které jménem Agrofertu žádaly víc než pět milionů korun. U šestnácti projektů dosahovaly dotace celkem 600 milionů. Největší částku, 75 milionů, má slíbenou na modernizaci rozlehlý vepřín Animo Žatec, o deset milionů méně dostane továrna Olma na inovaci výroby kysaného mléka. Vyšší dotaci dostalo celkem sedm Babišových drůbežáren, tři vepřiny, tři masny včetně Kosteckých uzenin a Vodňanské drůbeže, dva kravíny a jedna mlékárna. Dalších sedm firem z Babišovy zemědělské stáje se spokojilo s částkami do pěti milionů a jejich zisk už celkovou bilanci výrazně nezvyší. Velkolepý dotační úspěch Agrofertu nepřišel jen tak sám sebou, bez dlouhého období zkušeností a příprav by se ani nedostavil. Do nástupu vlády Bohuslava Sobotky mu bránila dosavadní pravidla na rozdělování zemědělských dotací EU.

Převzato z Echo24, autor Petr Holub

ANO, V PARDUBICÍCH UŽ JE LÍP

Vedení Služeb města Pardubic vyrazilo v čele s šéfkou Leou Tomkovou (ANO) za peníze daňových poplatníků do Jižní Afriky. Tomková tvrdí, že se chtěla od Afričanů přiučit, „jak se tam likvidují odpady“ a jak „řeší v parcích propojení flóry a fauny“. Nevypadá to s ní vůbec dobře, ovšem až se na stromech v městských sadech budou houpat pavíani, Pardubičané jí jistě odpustí. Nejela přece do Hradce, tak co.

EURO 2/2017

PŘÍBĚHY MALÉHO TANKU

Ruská zbrojovka Uralvagonzavod vydala knížku pro přeškolní děti s názvem Příhody malého tanku. Kniha

představuje příběhy malého tanku, který se nedopatřením dostane do muzea zbrojovky Uralvagonzavod. Zůstane v ní přes noc a povídá si s „dospělými“ tanky o jejich dřívějších dobrodružstvích v cizích zemích.

Příběhy, které jsou doplněné o omalovánky a puzzle, mají podle autorky děti zábavnou a přístupnou formou přimět přemýšlet a diskutovat o tom, co se dozví. Obzvláště pro nás Čechy, kterým symbolicky tank č. 23 předpověděl, že Rusové za 23 let zase přijdou je to pikantní.

Převzato z BBC

CHYBA 12 MILIARD NA PORTÁLU MINISTERSTVA FINANCÍ

Státní pokladna v sobě skrývá netušená tajemství. Řeč je o informačním portálu Ministerstva financí, který umožňuje volný přístup k rozpočtovým a účetním informacím všech úrovní státní správy a samosprávy. HlídacíPes.org při brouzdání na informačním portálu Ministerstva financí narazil na některá zajímavá data, jež přehled o státním rozpočtu skrývá.

Kupříkladu na položku ve výši bezmála 12 miliard korun na „výdaje na zabezpečení plnění úkolů Bezpečnostní informační služby“ jen za rok 2016.

Což je při faktu, že celkový oficiální rozpočet BIS činí 1,16 miliardy pozoruhodná informace. Notně překvapena byla i sama BIS. Její nový mluvčí Ladislav Šticha po chvíli pátrání hlásil:

„Tak jste odhalil chybu na stránkách poskytovatele – monitor.statnipokladna.cz. Naši ekonomové kontaktovali správce kapitoly BIS na ministerstvu financí, na chybu ho upozornili a požádali o zjednaní nápravy. Vám tedy patří dík za to, že jste nás na tu chybu upozornil.“

I když budeme našim zpravodajcům věřit, že si ve skutečnosti neuvědomují dvanáctkrát vyššího rozpočtu, než jaký jim schválila vláda, dosti to zpochybňuje data, jež ministerstvo financí veřejnosti v monitoru státní pokladny servíruje.

Nebo je to dvanáct miliard sem a dvanáct miliard tam a autor tohoto textu jen souhrou naprostých náhod trefil jednou položku, která je v systému státní pokladny takřkajíc podle plotu? A zrovna u BIS...

Autorem článku je Robert Břešťan

RUDÉ TRENKY VLÁLY NAD HRADEM. STÁLO TO ZA TO.

Už třikrát šla před soud trojice umělců ze skupiny Ztohoven kvůli tomu, že před dvěma lety na Pražském hradě vyměnili prezidentskou standartu za obří rudé trenýrky. Po dvou osvobozujících rozsudcích byli umělci nakonec odsouzeni. Odvolací soud totiž osvobozující verdikty zrušil a přikázal prvoinstanční soudkyni Šárce Šantorové, jak má rozhodnout. Ta je stále přesvědčena, že nešlo o trestný čin. Obává se ale, že by čelila kárné žalobě, kdyby trojici osvobodila proti vůli odvolacího senátu i napotřetí.

Za vyvěšení červených trenýrek nad Pražským hradem uložil Obvodní soud pro Prahu 1 třem umělcům ze skupiny Ztohoven podmíněně tresty. Správě Pražského hradu také musí zaplatit přes 60 tisíc korun. Rozsudek není pravomocný, všechny strany si ponechaly lhůty pro případná odvolání.

„KDO ŽIJE
V NENÁVISTI,
ZŮSTÁVÁ ZA ŽIVA
V HROBĚ.“

KARDINÁL MILOSLAV VLK

„PROBLÉM SE SOCIALIZMEM
SPOČÍVÁ V TOM, ŽE ANI
PENĚŽENKY DRUHÝCH NEJSOU
BEZEDNÉ.“

MARGARET THATCHER

„MÍT VE VŠEM PRAVDU
JE SPOLEHLIVÝ ZNAK
HLOUPOSTI.“

FRANCOUZSKÝ FILOSOF A POLITIK MICHEL DE MONTAIGNE

„ZHRUBA JEDNOU ZA 10 LET POKRYJÍ EKONOMICKOU
OBLOHU ČERNÁ MRAČNA, ZE KTERÝCH VŠAK BRZY
ZAČNE PRŠET ZLATO. A PAK JE DOBRÉ BÝT VENKU A MÍT
PŘIPRAVENÉ NECKY, NIKOLIV ČAJOVÉ LŽIČKY...“

WARREN BUFFET
VE VÝROČNÍM DOPISE AKCIONÁŘŮM
BRKSHIRE HATHAWAY.

„UMĚT BÝT ŠŤASTNÝM
ŠTĚSTÍM DRUHÉHO, TO JE
VELKÁ VĚC.“

KARDINÁL MILOSLAV VLK

CITÁTY MILOŠE ZEMANA A CITÁTY O ZEMANOVĚ

„VLK OBHAJOVAL RESTITUCE A BOJKOTOVAL OSLAVY 28. ŘÍJNA, PROTO JSEM MU NEŠEL NA POHŘEB.“

MILOŠ ZEMAN
K DŮVODU SVÉ NEÚČASTI NA POHŘBU KARDINÁLA VLKA

„JOSIF VISSARIONOVIČ STALIN KDYSI ŘÍKAL: ‚JEŠŤ ČLOVĚK, JEŠŤ PROBLEMA. NĚŤ ČLOVĚKA, NĚŤ PROBLEMY.‘ NO A NECHAL TOHO ČLOVĚKA POPRAVIT A PROBLÉMY SE VYŘEŠILY. JE TO ZAJÍMAVÁ METODA, ALE V DESETIMILIÓNOVÉ ZEMI BY VEDLA VELICE RYCHLE K PRUDKÉMU ÚBYTKU OBYVATEL.“

CITACE MASOVÉHO VRAHA STALINA V PROJEVU
PREZIDENTA ČR MILOŠE ZEMANA PŘI SETKÁNÍ S HEJTMANEM
OLOMOUCKÉHO KRAJE V OLOMOUCI 20. BŘEZNA 2017

„JÁ VŽDYCKY, KDYŽ
NAŠTVU LIDI, TAK SE
ZARADUJU.“

PREZIDENT ČESKÉ REPUBLIKY MILOŠ ZEMAN

„VYJÁDRĚNÍ PANA PREZIDENTA
ZEMANA V ÚHOLIČKÁCH
O DŮVODECH JEHO NEÚČASTI NA
POHŘBU KARDINÁLA VLKA JE
TRAPNÉ.“

VÁCLAV MALÝ
BISKUP

„VĚTŠINA ČESKÝCH
MINIPIVOVARŮ VAŘÍ
NECHUTNÉ KYSELÉ PIVO.“

MILOŠ ZEMAN
PREZIDENT ČESKÉ REPUBLIKY

„DĚTSKÉ PORNO V POČÍTAČI
PREZIDENTA? ŽE SE NA TO
PŘIPOJÍTE, JEŠŤE NEZNAMENÁ
ÚTOK HACKERA.“

MILAN CHOVANEC

„JÁ BYCH BYL RÁD, KDYBY SE NAŠE VLÁDA
O NÁS POSTARALA A NETAHALA NÁS NA
VÝCHOD, ZA TĚMI LIDMI, KTEŘÍ TO EVIDENTNĚ
DĚLAJÍ. AŤ JE TO PAN BABIŠ, PAN KLAUS, NEBO
DOKONCE SOUDRUH ZEMAN.“

ŘEKL PŘI PŘEBÍRÁNÍ CENY ZA ALBUM ROKU DAVID KOLLER

Je zřejmé, že zákon o střetu zájmů omezuje svobodu a práva jednotlivce... Zejména jednotlivce ve střetu zájmů...

NA PRIMĚ BABIŠ ŘEKL, ŽE BEZ DOTACÍ BUDE AGROFERT VE ZTRÁTĚ.

CHÁPU, ŽE DO POLITIKY NECHTĚL, ALE MUSEL.

Změna hesla

Zadejte nové heslo:

zeli

Heslo musí obsahovat více než 8 znaků

kyselý zeli

Heslo musí obsahovat alespoň jedno číslo

3 kyselý zeli

Heslo nesmí obsahovat diakritiku

3 kyselý zeli

Heslo nesmí obsahovat mezery

3blbykyselýzeli

Heslo musí obsahovat alespoň jedno velké písmeno

3BLBYkyselýzeli

Heslo nesmí obsahovat více velkých písmen jdoucích po sobě

3BlbyKyselýZeli,DejMiTenBibejPristup

Heslo nesmí obsahovat interpunkci

TakTedSemSeAleUzFaktNasral3BlbyKyselýZeliDejMiTenBibejPristup

Omlouváme se, ale toto heslo už někdo používá. Vymyslete jiné!

Opravdu odcházím, nejsem Ruml

O svém odchodu z politiky, strategii ČR při vyjednávání o vstupu do Evropské unie a o pozici ministra financí Pavla Mertlíka hovoří v LN premiér Miloš Zeman.

● Nejsem Jan Ruml, který desetkrát prohlásil, že odejde z politiky a smrdí v politice dál. Já jsem to prohlásil jednou a zatím jsem všechny své sliby splnil.

● Česká vláda původně ústy některých lobbistů žádala o to, aby bylo zavedeno přechodné opatření na

LN 13. 2. 2001 značku Tuzemský rum. Zeptal jsem se se svoji obvyklou zdvořilostí, který bíbec si to vymyslel, a toto přechodné opatření bylo zrušeno.

● Můžete ostantativně prohlásit, že zrušíte všechna přechodná opatření, budete vypadat jako dobrák, ale pak si začnete rvát vlasy nad tím, co jste to udělali.

● Belgie je, a tím je blízká mému srdci, zastáncem konceptu federalistické Evropy. Já také, ale uvědomuji si, že tento koncept má mnoho odpůrců.

Rozhovor s premiérem Milošem Zemanem čtete na straně 2

Píšou, že kdo nosí šátek, má se vrátit odkud přišel...

Tož proč ne?!
Však ve Vídni nebylo zle!

By Clown Vadim

„Takže máte chybu v majetkovém přiznání. Neobáváte se, že za to přijdou ze strany úřadů sankce? - Proč jako? Každý dělá chyby.“

— Andrej Babiš reaguje na nesrovnalosti v majetkovém přiznání

Andrejovi Babišovi dosvědčili tři důstojníci StB, že nebyl agentem StB...

SÍLA POHLEDU NA SMRT

Americká vláda oznámila, že vláda Bašára Asada musí skončit.

Je to zásadní otočka, neboť ještě donedávna Trump s Asadem do budoucna počítal. Ke změně postoje ho podle všeho přiměl pohled na zplynované děti.

Taková otočka v mezinárodních vztazích tu už dlouho nebyla. A přivodily ji - alespoň podle množičích se zpráv v amerických médiích, která mají přístup k zákulisním informacím z Bílého domu - nikoliv globální strategické úvahy či dlouho připravované analýzy, nýbrž záběry dětí umírajících poté, co vdechly bojový plyn svržený na jejich vesnici z letounu syrského režimu. Když to Donald Trump viděl, chtěl okamžitě jednat. A nejenže dal povel k bombardování letiště, odkud režimní letoun vzletl, ale zcela zásadně změnil i svůj názor na Sýrii.

Trump, připomeňme, po svém nástupu postupně utlumoval beztak omezenou vojenskou pomoc protiasadovským rebelům. Před dvěma týdny se jeho vláda dokonce ještě klonila i k defenzivnímu postoji, že nezbyvá než syrského diktátora Bašára Asada ponechat tam, kde je, resp. spolu s ním nějak dospět k ukončení války. „Není už naší prioritou Asada odstranit,“ podotkla ambasadorka Spojených států při OSN Nikki Haleyová. Ten den, kdy to řekla, tedy 30. března, šel ještě dál ministr zahraničí Rex Tillerson, jenž uvedl, že „o Asadově postavení bude muset rozhodnout syrský lid“, což vyvolalo trpký úsměv všech, kteří se o globálně nejvýbušnější válku současnosti zajímají. Jak by země zdevastovaná krutostmi teď mohla o něčem svobodně rozhodnout? Vše dohromady zkrátka nahrávalo podezření, že prezident chce - možná jako výraz vděku za hackerskou výpomoc

v listopadových volbách - jít na ruku Rusům, kteří Asada přímo na syrských válčičích vojensky podporují. Jenže pak svět obléty záběry dětí z Chán Šajchúnu. Po třech dnech Amerika udeřila na letiště, odkud odstartoval pilot s povelom spáchat otřesný válečný zločin. USA dále oznámily, že chtějí vyšetřit, do jaké míry Moskva o chemickém útoku předem věděla, vzhledem k tomu, že jí Asad patrně hlásí všechny svoje akce, a k tomu, že na letišti působí ruský vojenský personál. Kreml, dodejme, označil americkou ohnivou sprchu za „agresi“. Oznámil, že vyzbrojí Bašára Asada lepšími protiletectkými střelami, a vyslal k Sýrii vojenskou loď vyzbrojenou raketami.

V první moment jsme si sice mohli myslet, že jde o vyhocení uvedené do chodu známým Trumpovým sklonem k impulzivnímu chování. A že se věci brzy vrátí do appeasementových kolejí podobně, jako to bylo ve vztahu k Číně. Ale v neděli nastal definitivní zlom. Spojené státy oznámily, že Asad musí být odstraněn ze scény. „Asadovo odstranění není jedinou naší prioritou. Chceme samozřejmě rozdrtit Islámský stát. Nevidíme možnost mírového uspořádání, pokud Asad zůstane u moci. A také chceme zamezit iránskému vlivu na Sýrii,“ řekla pro televizi CNN ambasadorka Nikki Haleyová. Kormidlo je tedy otočeno více, než se mohlo zdát jen na základě odpálení 59 střel s plochou dráhou letu.

Nebylo by to poprvé, kdy nějaký záběr či fotografie zásadním způsobem změnila chod dějin. Vzpomeňme na snímek utonulého tříletého Alana Kurdiho ze září 2015, kterého vynášel turecký záchranář z vln Středozemního moře. Právě tato fotka přiměla německou kancléřku Angelu Merkelovou, aby

nabídla trpícím běžencům útočiště. Třeba se Trump vydá v jistém smyslu v jejich šlépějích a srdceryvné scény dětí, jimž kolabují plíce po zásahu sarinem, se zkrátka zapíší do historie podobně přelomově jako nebohý Alan Kurdi. Povedou ke skoncování se zaběhlou, ale pomýlenou představou o „nevyhnutelnosti“ krutovládců Bašára Asada v jakémkoliv poválečném syrském uspořádání. Představou, která vyhovuje snad jen moskenským zájmům Vladimira Putina.

Bude nyní zajímavé sledovat, jestli a jak se k americkému obratu postaví evropské státy. Česká republika by jednou mohla nečekat na to, co řeknou ostatní, a rozhodnout se pro výmluvné gesto: stáhnout z Damašku svou velvyslankyni. Válečného zločince přece nelze legitimizovat diplomatickou přítomností, zvláště když už ho i Trump - jinak velký Putinův obdivovatel - hodil přes palubu jakýchkoliv úvah o akceptovatelnosti. ■

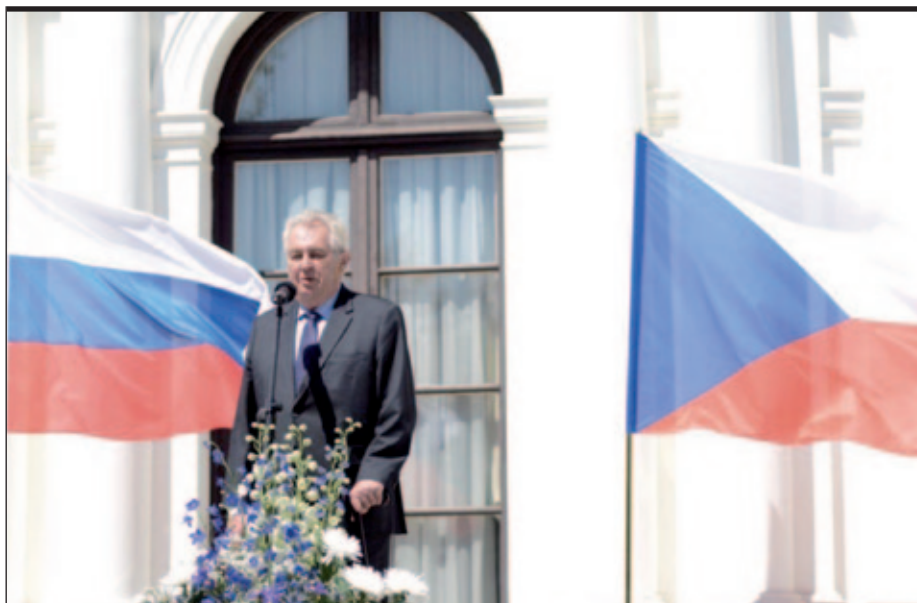
Teodor Marjanovič
komentátor HN

ZEMAN: MILIONY PRO LOBBISTY. TAJEMSTVÍ RUSKÉHO DLUHU DOJEDNANÉHO ZEMANEM

Patnáct let poté, co Miloš Zeman coby český premiér v dubnu 2002 dojednával v Moskvě s Vladimírem Putinem detaily ohledně splátky ruského dluhu, vychází najevo informace o provizních smlouvách k celé podezřelé transakci. Vyplyvá z nich, že najatí lobbisté inkasovali miliony, aby česká strana vše hladce zprocesovala. Zemanova vláda prodala stomiliardovou údajně nedobytnou pohledávku za pětinou hodnotu naprosto neznámé a neprůhledné společnosti Falcon Capital.

Byznys kolem nedobytných státních pohledávek patří mezi ty nejlepší – tedy z pohledu zprostředkovatelů a lobbistů. Věřitelská země na nich vždy trátí, ale dostane zpět alespoň část peněz. Takový byl případ ruského dluhu, který zkraje tisíciletí řešila s Moskvou vláda dnešního prezidenta Miloše Zemana.

Redakce Neolivní.cz nyní získala dokumenty, které ukazují, že i ty nejmenší provize pro bezejmenné hráče se pohybovaly v řádech milionů. Tak například podle mandátní smlouvy mezi společnostmi Falcon Capital a ing. Ivanem C. z 1. března 2001 získal jmenovaný konzultant tři miliony korun.

Podle této mandátní smlouvy se ing. Ivan C. "zavázal, že bude pro mandanta, tedy společnost Falcon, vykonávat poradenskou činnost a technické zabezpečení naplnění příslušných ustanovení ohledně finančního vyrovnání na základě mezivládní smlouvy mezi Ruskou federací a Českou republikou, účastnit se na přípravě podkladů pro jednání se stranami zúčastněnými při deblokaci dluhu, dohled nad aplikací

spol. Falcon navržených postupů při realizaci transakce apod. Za výkon činnosti náležela ing. Ivanovi C. odměna ve výši 3 000 000 Kč."

O výši těch nejnižších provizí by se vůbec nevědělo, kdyby se kolem jedné z nich nerozhořel soudní spor ohledně zaplacených daní. Finanční úřad konzultantovi Ivanovi C. zpětně doměřil daň, ten to zpochybnil a díky tomu, že

se případ v roce 2013 dostal až před Nejvyšší správní soud, jsou nyní známy i detaily o odměně.

Miliony pro Ivana C. jsou ale drobné ve srovnání s tím, jaké částky v příběhu ruského dluhu inkasovali podle zákulisních informací klíčoví hráči. Obří provize umožňuje nastavení celého systému vymáhání nedobytných pohledávek, které věřitelský stát prodá soukromé firmě, jako se to stalo u ruského dluhu.

Princip je následující: společnost podepíše s věřitelským státem dohodu o odkoupení pohledávky a zaplatí mu část z dluhu u cizí země, například dvacet procent. Tím celá pohledávka přechází na tuto firmu a státní dluh je de facto vymázan.

Je už pak na této soukromé firmě, aby si u dlužníka dojednala způsob, kolik peněz z něj sama vymůže. Většinou to všechno má předem domluvené, takže si jde pro prakticky jistý zisk. Například získá čtyřicet procent pohledávky, půlka z toho padne pro věřitelský stát, deset procent na provize (respektive peníze pro poradenské firmy). Čistý zisk vymáhající společnosti je pak "jen" deset procent.

Praxi kdysi autorce textu popsal Vojtěch Slówik, který se zabýval právě vymáháním podobných pohledávek. "Soukromé firmy do těchto transakcí vstupují ve chvíli, kdy stát není schopen vymoci dluh sám. V 99 procentech případů vám pak v zemi dlužníka řeknou – peníze na dluh pustíme, až když zařídíte, že nějaké peníze dostaneme i my. Prostě nejde to jinak, než když je tam nějaká osobní zainteresovanost," řekl Slówik, který byl jednu dobu asistentem někdejšího místopředsedy sněmovny Františka Brožíka (ČSSD).

Na otázku, jestli je třeba dávat provize na obou stranách, Slówik tehdy odpověděl: "To na mně chcete něco, na co bych vám strašně nerad odpovídal."

Jinak řečeno: úředníci jednoho státu nemohou uplácat úředníky jiného státu, a tak si na to vezmou soukromou firmu. Ta nakonec "odmění" všechny.

Případ ruského dluhu byl ale i ve srovnání s ostatními obdobnými případy nedobytných mezivládních pohledávek výjimečný. Celou transakci Zemanova vláda utajila, peníze přišly do Čech přes několik bank a účet ruské elektrárenské společnosti RAO JES, která byla do celé operace zapojena.

Pochybnosti vyvolával mimo jiné fakt, že i když konečnou sumu dojednali vyjednávači na zhruba dvacet miliard korun, ruská vláda pak na "splacení českého dluhu" uvolnila ze svého rozpočtu miliard padesát. Zbytek se "ztratil" kdesi na černých účtech a v peněžních prádelnách ruského politického a ekonomického polosuvěta.

Ačkoli proti tomu, aby Zemanova vláda svěřila vymáhání ruského dluhu právě firmě Falcon Capital protestovaly tajné služby, zákulisí celé transakce a tedy ani provize tehdy nikdo nevyšetřoval. Kdo všechno tedy inkasoval, zůstává dodnes neznámé. ■

Sabina Slonková

Sabina Slonková je šéfredaktorkou Neovlivní.cz. S novinářinou začínala v roce 1991. Prošla redakcemi MF DNES a Hospodářských novin, byla u rozjezdu prvního čistě on-line deníku Aktuálně.cz a placeného webu o zákulisí politiky Insider. Řídila MF DNES pod Andrejem Babišem, po půl roce dala výpověď.

KAUZA RUSKÉHO DLUHU

- Sto miliardová pohledávka pochází ještě z éry Sovětského svazu. Vláda Miloše Zemana se v roce 2001 rozhodla dluh vymáhat cestou prodeje pohledávky Bez výběrového řízení ji prodala firmě Falcon Capital se sídlem v Praze, a to za dvacet miliard korun.

- Moskva ovšem na zaplacení uvolnila miliard 50. Třicet miliard se tedy cestou někde "ztratilo". Kontrakt provázely obří provize na obou stranách, které jsou dodnes utajené. Na světlo se dostaly jen drobné odměny pro ty méně důležité lobbyisty.

- Nikdy se nepřišlo na to, kdo stál za firmou Falcon Capital. A kde vzala miliardy na odkup dluhu. Za firmu vystupoval bývalý šéf Slovnafu Jozef Čimbora, postupně v ní působil například Tomáš Chňoupek, syn komunistického ministra zahraničí nebo Zdeněk Rachač, někdejší poradce Václava Klause.

- Falcon Capital také koupil od Prahy 6 za půl miliardy komunistický vládní hotel Praha na pražské Hanspaulce, který nakonec skončil v rukou Petra Kellnera.

ROZHOVOR

ROZHOVOR S KARDINÁLEM VLKEM:

Bylo to zvláštní, osvěžující a poučné. Rozhovor s otcem kardinálem Miloslavem Vlkem jsme sice vedli před několika lety, ale nyní, kdy nás zastihla zpráva o jeho smrti, máme dojem, že to bylo včera. Nemluvili jsme s ním o církevních restitucích nebo jiných zamotaných tématech světa vezdejšího. Řekli jsme si, že půjdeme raději tak říkajíc k podstatě. Mluvili jsme o nebi a o pekle. A o Bohu a o ďáblovi. Pojďme si připomenout, kdo byl a jak přemýšlel bývalý český primas, hlava české katolické církve.

Otče kardinále, vy věříte v Boha, a tak tedy asi přijдете do nebe. Co se ale stane po smrti s lidmi, kteří v Boží existenci nevěří? Podle církve se do nebe nedostanou. Je to tak?

To je trochu zjednodušené. My využíváme naši duši podle některých publikací jen tak na 15 procent. Člověk sám v sobě to štěstí nevytvoří. Přitom se jen podívejte, kolik lidí je nešťastných. I ateista může být spasen, ale to může posoudit jedině Bůh.

Čtrnáctý tibetský dalajlama napsal velmi zajímavou knihu, vyšla i česky, jak se dobře připravit na smrt. Ovšem buddhisté věří v převtělování.

Já vycházím z evangelia, tam nikde nenacházím oporu pro to, že když to člověk tady v jednom životě zřuší, tak to může napravit v životě jiném. Reinkarnaci nesdílím.

Není idea nebe až nepravděpodobně hezká a jakoby bez života a bez polemiky? Třeba s ateistou Jeanem-Paullem Sartrem se tam zřejmě nesetkáme. Co se vlastně celou věčnost v nebi děje? Není v něm nuda?

Když jsem byl malý, měli jsme doma svaté obrazy a na jednom byl i Bůh-Otec. Starý vousatý pán. V náboženství jsme se pak učili, že věčnost je blažené patření na Boha. Říkal jsem si: To bude ale nuda. Až později jsem zažil mnohokrát nádherné společenství, například mezi mladými lidmi, kdy nám bylo strašně dobře, kdy to bylo úžasné. V takových situacích jsem si uvědomoval, že věčnost bude hluboké

zakoušení společenství s někým, kdo mě má rád a koho já mám rád. Je to prostě, jako když se sejde parta lidí, kterým se nechce nikdy rozejít, protože je jim spolu dobře. A to nuda není.

Konkrétnější představu, jaké to je v nebi, nemáte?

Moje životní zkušenosti mi umožňují tušení, jaké to bude. Ale konkrétně si to představit neumíme, protože v naší lidské zkušenosti se není čeho zachytit.

„Být v nebi, to je jako být pořád s lidmi, s nimiž se máme rádi.“

A jak to vypadá v peklu?

Já jsem tam nebyl, takže nevím. Ale podle situace v koncentračních táborech, v gulazích, v dobách tuhého komunismu si je možné to trochu představit.

Vaše představa o utrpení duše v peklu je jaká?

Když se člověk odpoutá od tohoto života, když se mu zastaví čas, tak poznává Boha beze smyslů, bez zkušeností tohoto světa, přímo. Tam se setká s největší láskou, již si ani nedovedeme představit. Avšak někteří lidé toho nedosáhnou, musí od dobra. Poznají ho, ale je jim odepřeno. Čeká je věčné zoufalství. Je to definitivní? Tak.

Adolf Hitler nemá tedy žádnou šanci?

Zřejmě ne. Mohla by zde být námitka: Bůh je ale krutý. Jenže on dává maximum šance lidem, a když nějaký člověk řekne ne, tak se sám zablokuje před tou velikou láskou.

Jenže lidé přicházejí na svět s určitými inklinacemi. Někdo nemusí mít k vám popisované lásce vztah. Měl vlastně Hitler možnost nebýt Hitlerem?

Křesťanská antropologie říká, že člověk má rozum a svobodnou vůli a je schopen svou vůlí zlo, jež přichází a které ho láká, překonat. Třeba ne sám, ale s pomocí

rodiny, výchovy, společenství. Člověk není určen od začátku k tomu, že to nezvládne. Vůli však musíte pěstovat. Pokud ji soustavně pošlapáváte, zneužíváte a kazíte, tak potom se nemůžete ničemu divit.

Abychom dokončili tuto myšlenku. Jste si jist tím, že se Bůh na Hitlera obrátil s tím, aby nebyl tím, čím nakonec byl?

Jsem si tím zcela jist. Jinak by Bůh nebyl spravedlivý.

Vězni koncentračních táborů ale někdy říkali, že Bůh neexistuje, že nebyl spravedlivý, když připustil holocaust.

To je obecná námitka, existuje i o válkách. Bůh je láska a dal člověku obrovský dar – svobodnou vůli. To ostatní živočichové nemají. Války, holocaust, zlo, to jsou produkty lidí. Dráždí mě, že když člověk vyprodukuje něco zlého, na základě své vlastní svobodné vůle, tak to pak hází na Boha.

Proč ale někdo může být až tak strašně zlý? Souvisí to s otázkou: existuje ďábel?

Ďábel, Duch zla, pro naši víru existuje. I zkušenost ze současného světa na to v mnoha konkrétních případech ukazuje. Například je to otázka posedlosti a tak dále. V teologii existuje termín „tajemství zla“. Sdílím s vámi, že je to někdy až nevysvětlitelné, jak je někdo zlý. Když člověk zpacká dar k obrovské lásce a svobodnou vůli, tak pak z toho vznikají takové věci. I celé systémy založené na zlu a nenávisti, nacismus a komunismus, vedly k hrozným věcem.

Proč jsou však lidé nepoučitelní?

Mnozí vidí, že zlo se na ně žene, jenže přehlížejí to. Nebojují s tím. Dám konkrétní příklad: Radikální islamisté šíří po světě zlo. Odpovědí katolické církve jsou slova o šíření dobra. Jenže to mnohdy nestačí.

Nakonec zvítězí Bůh.

Jen abychom to měli možnost někdy zažít.

Bůh nechává svobodu lidem, ale ti se chovají různě.

Rozum ale nebere, že někdo dokáže vraždit například i malé děti a má k tomu od Boha svobodu.

Říkáte mi tady hrozné věci. Jistěže je to pro nás nepochopitelné, ale nic takového Bůh nikdy nedělá, zodpovědnost padá na konkrétní lidi, kteří se upsalí zlu.

Je ďábel konkrétní osobou v tom smyslu, že má svoje já?

Ano. Není to obecné zlo, je to obrovsky inteligentní bytost, jež není omezena smysly jako my. Je to Duch zla. To není žádný pohádkový čert ze mlejna.

Pokud je ďábel tak mocný, nezodpovídá za naše hříchy právě on?

Kdyby člověk neměl vůli překonávat zlo a neměl možnost odolat zlu, tak ano. Ale výmluvy zde neplatí! Každý je sám zodpovědný za své činy. Bůh není loutkář, nikoho nevodí na provázku.

Nikdo nejsme Bůh, ale kdybyste dostal sedm dní jako on na vytvoření světa, co byste za těch šest dní dnes změnil? Protože sedmý den byste zajisté odpočíval a modlil se.

Kdybych takovou šanci měl a zůstaly mi schopnosti a vlastnosti lidské, tak to by bylo velmi těžké, protože lidem zůstává jejich svobodná vůle. Ale chtěl bych, aby se žilo podle pravdy a vydávalo svědectví. V sekularizovaném světě totiž kázání, řeči nebo příkazy moc nepomáhají. Avšak svědectví je něco, co lidi přitahuje a získává. Naši předkové říkali: „Slova dojmají, ale příklady táhnou.“

Když jste končil ve funkci pražského arcibiskupa, tak jste říkal, že napíšete paměti. Jak jste s tím daleko? A také jste sliboval, že některým lidem, třeba politikům, by se obsah nemusel líbit.

Dávám dohromady podklady a materiály. A některé věci se skutečně některým politikům asi nemusí líbit.

Jak zní jejich jména? Je to Václav Klaus, s nímž jste měl spory?

Jména teď ještě neřeknu. A líbit se jim to nemusí proto, že tam řeknu pravdu. Pokud jde o prezidenta, tak ho ani nezatrucují, ani nevynáším.

Má ještě šanci, když navážeme na to, o čem jsme hovořili předtím?

Šanci má vždycky. Když tady byl papež Benedikt XVI., tak se dokonce zdálo, že Václav Klaus snad půjde ke zpovědi.

Loni jste opustil funkci pražského arcibiskupa a primase české římskokatolické církve. Jak vypadá váš odpočinek, protože se zdá, že vlastně neodpočíváte?

Lidé, kteří mě potkávají, říkají: Vy pěkně vypadáte. A hned dodávají: To, jak z vás bylo snato to břemeno, hned se to projevuje. Já jim odpovídám: Mám trochu cukrovku, držíme ji inzulinem, to je nemoc, která nebolí a při určitém řádu je zvládnutelná. Mám také peacemaker, před třemi lety mi ho voperovali, aby byl rytmus srdce a dýchání vyrovnaný. Ale to také nebolí. Tak nějak probíhají diskuse o mém „odpočinku“.

Mohla by současná církev směřovat až k demokratizaci? Německý teolog Hans Küng jí chtěl naordinovat i parlamenty, kde by se hlasovalo a volilo.

V církvi není nedemokratický princip, ale existuje v ní princip hierarchický. Je možné vztahy v církvi rozvinout podle svatého apoštola Pavla: Vy všichni jste bratři a sestry. To znamená, aby jen jeden nerozhodoval a druzí jen neposlouchali a nemlčeli.

Jenže my laici máme pocit, že podobné postupy vyvěrají uvnitř církve z její samotné podstaty. Dnešnímu, liberálnímu světu je totiž na církvi nesympatické, že „jeden mluví a ostatní poslouchají“. Není právě proto církev viděna ve špatném světle?

Obecně se to nedá takto říci a vadí mi u médií, že se takto generalizuje.

To je ale práce médií, generalizovat ...

Na jedné straně souhlasím s tím, že tam, kde není církev rozvinuta jako určité společenství, je tomu tak, jak to popisujete. Ale že by to někdo nařizoval? To určitě ne. Princip církve není demokracie, nebudeme vytvářet parlamenty, v nichž budeme hlasovat o pravdách, které jsou obsaženy v bibli, zda ano nebo ne. Po-

slední slovo ve věcech víry a náboženství musí mít papež, biskup. Takhle to prostě je. Jinou věcí je, že k různým názorům musí přihlížet i papež a biskup.

Takže podle vás nejde v případě věřících o nějakou nesvéprávnou masu lidí, která je pouze přítomna tomu, když „jeden mluví“.

Jistěže. U nás se takto postupuje. Když jsme měli sněm, tak tam hovořili i zastupci kněží a laiků, nejenom biskupové. Museli jsme respektovat i jiné názory.

Fascinuje nás pořád představa osamělého biskupa. Má to v sobě zvláštní vnitřní napětí. Na jednu stranu má kněz Boha, a přesto se někdy cítí sám. Jak je to možné?

Podstatné je, že naše víra a náboženství jsou vtělené. Kristus přišel, byl zcela člověkem a také zcela Bohem. Proto kněz má Boha, ale současně je člověk. To se nedá žít andělsky, tedy mimo zemi. Lidské prvky tohoto světa se proto musí spojit. Kněz má nejenom Boha a žije z víry, ale žije i jako člověk na této zemi.

Když je to i člověk na zemi, tak pochybuje kněz o Bohu a vlastní víře? Jak to máte v tomto případě vy sám?

Každý věřící i každý kněz se ptají: A jak to vlastně je? Já jsem podobné pochybnosti, kromě doby puberty, nikdy neměl. Narodil jsem se v katolické rodině, kde tyto věci byly jasné, ale v dospívání jsem se najednou ptal sám sebe, jak to je. V kněžském životě jsem však nikdy neměl pochybnosti. Já jsem se nedostal hned na studia do semináře a nastalo pro mě dvanáct let čekání a ověřování, zda jsem se správně rozhodl pro kněžské povolání. Mohl jsem si zvolit jakoukoli cestu a ptal se, zda to moje povolání ke kněžství je pravdivé, zda je to moje životní cesta.

Za tu dobu čekání se vám líbila nějaká žena? Nebyla nějaká dívka příčinou pokušení opustit zvolenou cestu?

Byl bych nenormální, kdyby se mi žádná nelíbila. Pořád jsem ale žil ve společnosti přátel a ve svém rozhodnutí stát se knězem jsme se vzájemně utvrzovali. Máte ale pravdu, při tom čekání jsem se

často ptal, zda je to správné. Ptal jsem se sebe, že když je Bůh všemohoucí, proč neotevře rychle možnost, abych mohl být knězem. Přepadaly mě myšlenky, zda si to pouze sám nevymyslím. Nebyla to opravdová krize, ale vážné uvažování o těchto věcech.

Vždy jste chtěl být knězem?

Nepomýšlel jsem na to vždy, i když jsem žil v silně katolicky věřící rodině a náš farář byl skvělý. Viděl jsem jako malý plakát, na němž stálo: I ty chceš být knězem? Oslovovalo mě to. Bránil jsem se tomu, ale vždy mě to pohltilo. Já jsem to cítil odněkud zvenčí.

Žil jste v době toho čekání jako kněz?

Myslím tím, zda jste nepodlehli pokušení, zda jste se nezamiloval?
Nepodlehli.

Pokušení je hodně. Nelákalo vás z toho nic?

Upozorňuji, že dnešní svět je daleko přeseexualizovanější než tehdy, když já jsem byl mladý. Příznávám, že na vysoké škole jsem přemýšlel o tom, zda si nemám založit rodinu.

A?

Přišlo setkání s jedním věřícím děvčetem, které se do mě zamilovalo. Řešil jsem to rychle. Jednou jsme šli od kostela svatého Salvátora přes Karlův most a já jsem říkal: „Holka zlatá, musím ti říci pravdu, já cítím, že musím být knězem. A i kdybychom spolu začali chodit a já si tě pak vzal, nebyl bych schopen toho, abych tě udělal šťastnou. Stále by stálo něco mezi námi. Nemohl bych se nechat zavřít mezi čtyři stěny. V srdci jsem cítil, že chci ven, do světa, k druhým. Trpěla bys tím.“ Prostě jsem se chtěl stát knězem.

Byla z toho zklamaná? Sám říkáte, že vás milovala.

Byla nesmírně milá a chápavá. Tehdy nic neřekla.

Potkal jste ji pak někdy a rozebírali jste to?

No samozřejmě. Viděl jsem i po letech, že ji to trápí. Pozor, ani pro mě to nebylo jednoduché, ale bylo to z mé strany k ní

poctivé. Nakonec to pochopila.

Přeseexualizovaný svět patrně vede k případům, kdy kněz opustí církev a ožení se. Jaký máte k takovým kněžím vztah?

Musíte u toho vidět dvě věci. Je v dnešním světě možné vůbec zvládnout to určité osamění kněží, o němž jsme už hovořili? Pro život kněze musíte mít obrovsky silnou spiritualitu a musíte ji prožívat den za dnem. Když někdo vidí, že Bůh je láska a je možné si to ze svého života i nějak doložit, tak také chci na to odpovědět láskou.

Vždy se musí na lásku odpovídat láskou?

Ano. Mělo by to tak být v tomto případě. Ale pokud jste se ptali na ženaté kněze, tak to je přece jen otázkou tradice i v křesťanství. Vždyť je tady řeckokatolická církev a tam jsou kněží ženatí. Je to tak i v pravosláví. Celibát není dogma.

Skutečně? Mohl by být podle vás celibát někdy zrušen i u římských katolíků?

Není to dogma. Je to praxe. A ta může být změněna.

Fakt si to umíte představit?

Dovedu. I když si nemyslím, že je to nejdůležitější, co se má dnes v církvi řešit. Naopak. Cítíme nedostatek obětí pro druhé a celibát je v tomto případě právě významnou obětí. Dovedu si například představit celibát dobrovolný. Ale zrušit ho hned teď a úplně, to nepřichází v úvahu.

K čemu je vlastně takový celibát?

Jestliže cítím své povolání jako setkání s láskou Boží, odpovídám na to také láskou. Moje odpověď je celibát – tím jsem zcela k dispozici druhým, nejsem tady jen pro někoho.

Jenže v současnosti je většinové pojetí lásky láskou bez obětí.

No právě proto nechci, aby se to zcela ztratilo. A k tomu slouží celibát. Je to důležitá síla. Prohlubují se tím duchovní postoje lidí.

Z toho by mohlo plynout, že kněžské povolání může i hodně bolet:

osamění, pokušení, oběť pro druhé, převzetí bolesti za jiné.

Samozřejmě. Naučit se nést bolest a utrpení je nesmírné umění a důležitý úkol pro člověka. Ale v perspektivě vidím, že mě to spojuje s Kristem. A Kristus byl ten, který dal za mě život.

Je nějaký vztah mezi celibátem a občas se objevujícími sexuálními skandály kněží?

Domnívám se, že to tak není. O pedofilních a jiných skandálech kněží slyšíme ve světě skoro každý den. Proč právě u nich? Vždyť v daleko větší míře se to bude týkat učitelů, pracovníků v internátech a na jiných místech. Bohužel je to ale smutné téma v případě kněží, vidím v tom nedostatek spirituality podobných lidí.

Jaký máte vztah s vaším nástupcem ve funkci arcibiskupa, s Dominikem Dukou?

Každý biskup má svoji linii, jde svou cestou. Je dobrým zvykem v církvi, že předchůdce nekritizuje své nástupce.

Radi se s vámi o něčem?

On radit nepotřebuje, má svůj tým.

A nemáte mu to za zlé?

Vaše zkušenosti se dají použít.

Respektuji svobodnou vůli každého člověka. Každý je jiný. Nezkoumám, zda by vlastně chtěl v něčem poradit či ne. Chtěl, aby si kněží zvolili mě nebo jeho pro nějaké akce. Odmítl jsem to. Nelze stavět kněze do rozpaků, aby někdo měl pocit, že mě definitivně opustil, nebo jeho, že jdou za ním.

Přesně takhle se to dělá v politice – někoho opustíte a rychle se přidáte k někomu jinému.

Nic takového provozovat nechci. Já jsem se ve vztahu k politikům a politice řídil pravdou, právem a spravedlností. Nechtěl jsem v tom ustupovat. Není dobré se s někým paktovat. Dnes je linie jiná, ale to je naprosto normální. Čas jde dál, není možné se zastavit u toho, co jsem chtěl já. ■

TXT Pavel Šafr, Svobodné fórum

REFERENDUM V TURECKU A DLOUHÉ PRSTY PREZIDENTA ERDOGANA

Pozorovatelská mise OBSE, která na průběh referenda o změně ústavy v Turecku dohlížela, přinesla ve své zprávě několik zajímavých poznatků, které toto referendum provázely. Z těch je patrné, že turecká vláda v čele s prezidentem Erdoganem už beztak silně popírá demokratické principy.

15. července loňského roku došlo v Turecku k vojenskému puči, jehož záměrem bylo svrhnout vládního režimu prezidenta Recepta Erdogana, a jak sami pučisté uvedli, převzetí moci a ochrana demokracie před Erdoganovou autokratickou vládou. Puč, který probíhal souběžně s blokadou bosporských mostů v Istanbulu, přelety stíhaček nad Ankarou a zaujetím pozic u jistých mediálních, vládních a bezpečnostních sídel, byl veden armádními skupinami, které dlouhodobě nesouhlasí s omezováním své moci ze strany Erdoganova režimu. Puč byl však již během noci potlačen vládními silami. Následovalo rozsáhlé zatýkání, především vojáků včetně vysoce postavených generálů, mezi nimiž byl i Bekir Ercan Van, velitel letecké základny İnçirlik na jihu Turecka, odkud vedla mezinárodní koalice boj proti Islámskému státu v Sýrii a Iráku. Zatčení se dále týkalo hlavního vojenského poradce prezidenta, státních zástupců a soudců včetně soudců ústavního soudu, Státní rady a Kasačního soudu, na další desítky zaměstnanců justice byly vydány zatykače a téměř 3 000 soudců a prokurátorů byly odvolány ze své funkce. Neždařený vojenský puč a následný stav nouze byl výzvou tureckým občanům, aby v dubnovém referendu hlasovali o změně politického systému. V referendu s 51,41 % hlasů těsně zvítězili příznivci reforem, přestože jejich odpůrci získali největší města Istanbul, Ankaru, Izmir i Antalyi. Jedním z hlavních úskalí referenda je

dle zprávy OBSE už to, že o osmnácti navržených dodatcích ku 72 článkům ústavy se hlasovalo v jednotném balíčku, a voliči tak neměli možnost reagovat na jednotlivé změny zmíněné v dodatcích. Všechno, nebo nic. Stát také nezajistil voličům důležitou a vyváženou informaci k dodatčům a jejich případný dopad, čímž limitoval jejich schopnost učinit rozhodnutí na základě skutečné znalosti problematiky. Organizace občanské společnosti, tedy různé nevládní neziskové organizace a zájmové skupiny, byly z průběhu referenda úplně vyloučeny. Organizace referenda tedy celkově postrádala transparentnost a přestože technické aspekty a průběh hlasování v den referenda byly dobře zorganizovány, pozdější změny ve sčítacím procesu také narušily kredibilitu celého procesu a byly zpochybňovány opozicí. K hlasování bylo registrováno více než 58 milionů voličů, z toho 2,9 milionu v zahraničí. Pro ty, kteří byly nuceni opustit své domovy v nebezpečných oblastech, bylo náročné se k volbám registrovat a někteří dokonce nemohli volit. Nejvyšší volební komise navíc rozhodla, že i zcela proti zákonu budou uznávány hlasy z obálek bez potřebného oficiálního razítka, jak naznačila Alev Korunová, rakouská členka mise pozorovatelů vyslaných Radou Evropy. Takto mohlo být zmanipulováno až 2,5 milionu hlasů, které mohly už tak těsný výsledek referenda ovlivnit. Předvolební kampaň byla podle OBSE restriktivní a nevyvážená zejména díky aktivitám prezidenta. Byly kladeny překážky kampaním, které byly zaměřeny proti přijetí ústavních dodatků, a jejich stoupenci byli nevybíravě označováni za sympatizanty teroristů. Právní rámec referenda nezajistil nestranné pokrytí a rovný přístup volitelých politických stran k veřejným

médiím. Veřejná média poskytují ze zákona více volného vysílacího času prezidentovi a jeho vládnoucí straně. Ta navíc využívá všechny možné zdroje k sebeprosazování a to včetně zdrojů ze státního rozpočtu. Svoboda slova byla popírána také bezprecedentním zatýkáním novinářů a plošné uzavírání mediálních agentur vedlo k rozsáhlé sebecenzuře. Referendum bylo dále doprovázeno propouštěním a odvoláváním soudců a žalobců.

Turecko je od roku 1982 parlamentní republikou, jejíž výkonná moc je v rukou Rady ministrů v čele s premiérem, zákonodárna moc přísluší Tureckému velkému národnímu shromáždění (parlamentu), které momentálně sdružuje čtyři politické strany, a prezident je, alespoň prozatím, hlavou státu s omezenými pravomocemi. Osmnáct dodatků mimo jiné ruší post premiéra a některé jeho klíčové funkce převádí na prezidenta, zvyšují počet křesel v parlamentu a udělují prezidentovi moc vybírat některé vysoké posty v soudnictví. Navržené dodatky v podstatě přetvářejí současný režim v autoritářský.

Alena Rytířová

Absolventem Metropolitní univerzity Praha v oboru Mezinárodní vztahy a evropská studia. Příspěvatelkou Magazínu ProRock.

ARCHITEKTURA

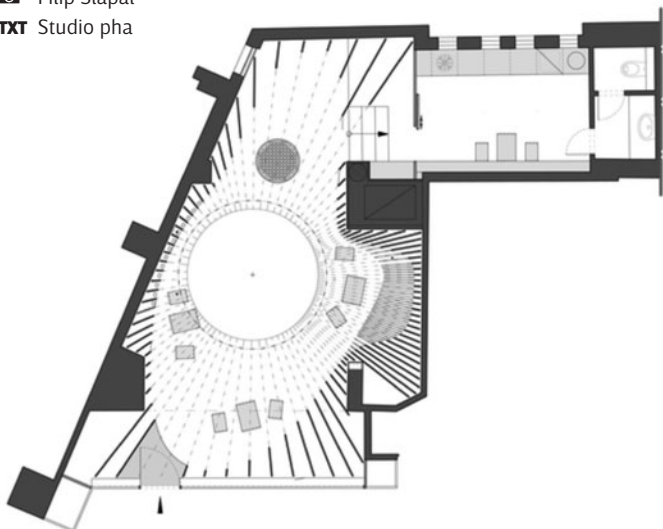
T Lounge by Studio pha

Místo: Pasáž Broadway, Praha 1

Jedná se o obchod v historické pasáži Broadway v Praze 1. Dominantní formou, uplatňující se v jinak úzkém a po stranách členitým prostoru, je kruhový světlík se skleněnou členitou klenbou. Tento prvek je natolik zásadní, že koncepce interieru z něj vychází a uměle vytvořená dřevěná struktura přenesená do tohoto prostoru na něj přímo navazuje. Tento středobod určuje veškerou orientaci a hierarchii prostoru. Dává mu logiku a zároveň hlavní prostor jasně odděluje od zázemí se sociálním zařízením. Prostor je tedy členěn pouze mobilním atypickým nábytkem. Rastr vetknuté struktury nejenom že řeší onu členitost stěn a schovává vše, co u pití čaje nemusíme v prvním plánu vnímat, jako jsou koncové prvky elektro, vzt a tzb, ale zároveň prostoru definuje nové tvarosloví. Dřevěná lehká struktura by měla evokovat symboliku s tradičními čajovnami a vytvořit tak příjemné až zenové prostředí pro ochutnání čaje. Místo, kde se zákazník na chvíli zastaví a užije si kouzlo okamžiku.

📷 Filip Šlapal

🏠 Studio pha

STAVEBNINY ČERNOŠICE DOBŘICHOVICE LÍŠNICE

ROZŠÍŘILI JSME SORTIMENT A SLUŽBY

STAVEBNÍ
ELEKTRO

MALÍRSKÉ
POTŘEBY
A BARVY

ELEKTRO
NÁŘADÍ

STAVEBNÍ
DROGERIE

VODA
A ODPAD

VŠE PRO
DOMÁCNOST
A ZAHRADU

www.rokal.cz, rokal@rokal.cz

☎ Černošice: 251 642 529

☎ Dobřichovice: 257 712 314, 603 541 289

☎ Líšnice: 318 590 267, 603 541 274

REDAKCE

**KAŽDÝ PROROK BYL ŽIV
Z TOHO, CO MU KDO DAL
ZA JEHO SLOVA.**

Náš ProRock je živ podobným způsobem, proto ceníte-li si jeho slov, prosím, pošlejte vaše almužny na účet: **107 768 00 60 227/0100**

ZATÍM SE VYBRALO... **31.225 Kč** a někdo poslal 3x 1 halíř. Jeden výtisk přijde na 30 Kč.

CHCETE BÝT VIDĚT?

Inzerujte v Magazínu ProRock!

Magazín ProRock je zdarma distribuován v regionu Praha-západ přímo do domácností v nákladu 17 000 výtisků. Více informací žádejte na emailu redakce@magazinprorock.cz nebo na telefonních číslech: **604 203 492**.

Magazín Prorock 7

II. ročník- vydává Magazín Prorock s.r.o., www.magazinprorock.cz

Redakce:

šéfredaktor: Michael Pánek
redakce@magazinprorock.cz

Korektury textů: Alena Rytířová

inzerce: 604 203 492
redakce@magazinprorock.cz

Grafický design: hmsdesign

Vydavatelem Magazínu Prorock

je Magazín Prorock s.r.o. se sídlem Tábořská 2025, 252 28 Černošice, Česká republika, IČ: 03211304, zapsaná v obchodním rejstříku vedeném Městským soudem v Praze pod spisovou značkou C228003. Evidenční číslo: MK ČR E 22482, náklad 17 000 výtisků.